

611026 พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ เรื่อง สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วย ภายในเอกกนิทเทศ

อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวโหลดเอกสารที่...

<https://docs.google.com/document/d/1Mk5M5xKgSosvrkijxrO3yC3y1x2amsWGofG6O2UBtvA/edit?usp=sharing>

สมณะฟ้าไทว่า...วันนี้วันศุกร์ที่ 26 ตุลาคม 2561 ที่บวรราชธานีอโศก
วันนี้อากาศ อบอุ่นจัดแต่พอรุ่งนี้เขาบอกว่าจะหนาว รักษาสุขภาพให้ดีจนถึง
งานมหาปวารณา วันนี้มีการประชุมเกี่ยวกับเกษตรอินทรีย์ มีนายอำเภอมา
เป็นประธานประชุม และมีผู้อยู่ฝั่งตรงข้ามของบ้านราชฯริมฝั่งมูน บอกว่า จะ
มาขายพืชผักไร้สารพิษที่นี้ได้ไหม เราก็บอกว่าให้มาอบรม 5 วัน 4 คืน มี
เกษตรกร 20 คนก็มาได้ เขาก็ว่าทำไมเราปลูกผักยังโง่งมจัง

คนอีสานมีสิ่งที่จะขายได้เยอะ เช่นมะม่วงน้อยต้นใหญ่ มะม่วงไร้สารพิษ
เอามาขายที่เราได้ คนนิยม มะขามเปรี้ยวขายได้ต้นละเป็นหมื่น ฝรั่งบักสีดา
ก็ขายได้ คนอีสานมีสิ่งที่เอามาใช้ประโยชน์ใช้กินได้เยอะ

พ่อครูว่า...มีแดงแคนตาลูป อะโวคาโด ปลูกไปทำไมพวกนี้ มันไม่ใช่ถิ่น
ของเราไม่ใช่ดินแดนของเรา บางทีเรากินไม่เป็น สิ่งที่เราปลูกแล้วกินเป็นกัน
ก็ขายแล้วก็แจกกันเลย หยวกกล้วยเอาไปหมก เอาไปทำน้ำ เอาไปทำแกง ได้
หลายอย่างเลย ตำส้มหยวกกล้วย

สมณะฟ้าไทว่า...ผักบุ้งแดงมีธาตุอาหารสูงมาก ไปกินทำไมผักบุ้งจีน
ผักบุ้งแดงเป็นยาอย่างดีเลย แต่กสิกรปลูกพวกนี้ไม่เป็นแล้ว เขาบอกว่าทำไม
กล้วยทำงามจัง ก็เป็นแรงจูงใจให้เขามาศึกษา ไม่อยากให้เขาเสียเวลาปลูก
พืชผักที่ลงทุนสูงและก็ขาดทุนราคาตกต่ำ

พ่อครูว่า...นี่พริกนะ ไม่ใช่ลูกบวบนะพริก

สมณะฟ้าไทว่า...เรามีประกวดแฟนพันธุ์แท้พ่อครูหลายประเภทนะใน
งานมหาปวารณา รายการเพลงพ่อครู หนังสือพ่อครู เป็นต้น

พ่อครูว่า...SMS วันจันทร์ที่ 25 ตุลาคม 2561 (สมณะ ลิกขมาตุ : บ้านราช)

_1701 กราบนมัสการท่านสมณะฟ้าไท ท่านสมณะถักบุญและท่านลิกขมาตุกล้าข้ามฝัน ขอบพระคุณที่ย่อยสภาวะธรรมอธิบายให้เข้าใจเรื่องกามกับอัตตา ฟังง่ายขึ้น วันนี้ถูกใจมากท่านฟ้าไทเน้นเรื่องลดละกิเลสชัดเจนดีมากค่ะ ยิ่งฟังยิ่งเพลิดเพลิน ต้องติดตามทุกครั้งค่ะ

_เมย์ อรวรรณ นมัสการค่ะ“อย่าบังคับคนรอบข้างให้เป็นเหมือนกับเรา” (สุดยอด)เจ้าค่ะ สาธุค่ะ

_แก้วลา ไชยวงศ์ · ขอให้บุญนิยมที่วิช่วยถ่ายทอดธรรมะย้อนอดีตที่พ่อท่านเทศน์หลังจากทำวัตรเช้าเสร็จลงในเฟสให้ด้วยเจ้าค่ะ ถ้าวันใดอากาศปกติก็เปิดทีวี แต่ถ้าวัณนั้นฝนตกฟ้าร้อง จะได้เปิดเฟสบุ๊คค่ะ

SMS วันจันทร์ที่ 22-23 ตุลาคม 2561

_0085 ทำไมเราบอกให้คนอื่นได้ง่ายกว่าบอกตนเอง?

..เพื่อนมาบ่นถึงบุคคลที่สามในทำนองว่ารำคาญที่เขาชอบมาดำเนินการทำงานของเพื่อน

..ดิฉันตอบทันทีว่า พ่อครูสอนว่า..เราต้องมีธัมมวิจยทุกผัสสะ เราต้องมีธัมมวิจยทุกกรรมกิริยา คิด พุฒ ทำ แต่ดิฉันไม่ได้ทำกับตนเองทุกผัสสะ เหมือนกับที่บอกเพื่อนค่ะ

_1614 ลูกหลวงพ่อฤาษีลิงดำกล่าวไว้ครับ ทำไมบัวต้องมี 4 เหล่า ทำไมเราถึงคบทุกคนไม่ได้ ดูไม่ดีเลย เราต้องสามารถคบทุกคนได้ซิ นี่คือนิยามในใจตอนเรียนวิชาพระพุทธศาสนา ซึ่งท่านสอนถูกแล้ว ทำไมบัวต้องมี 4 เหล่า # เราไม่ได้เกิดมาเพื่อเปลี่ยนโลก # เราเกิดมาเพื่อเปลี่ยนตัวเราเอง # และไม่มีใครเกิดมาเพื่อเราแต่สิ่งที่รู้ยาก มองไม่ค่อยจะเห็นคือข้อบกพร่อง สิ่งไม่ดีของเราเอง คนที่รู้ได้ชัดเปรียบ ดัง มีตาทิพย์ ถูก ต้อง ไหมคะ

พ่อครูว่า...ตาทิพย์คุณพูดเป็นภาษาของพุทธ แต่ตาทิพย์ของฤาษีและ
เดียรถีย์หมายถึงการเห็นสิ่งหลอกลวง สิ่งที่คนธรรมดาเห็นไม่ได้ เป็น
อุปาทาน เป็นมโนมยอัตตา เป็นภาษาหมอก็เรียกภาพหลอน แล้วนี่กว่าจริง
อีกเยอะ แต่คืออุปาทาน สายทวนนิมมนำสงสาร มีอุปาทานเยอะมาก

เริ่มตั้งแต่พระเจ้า ก็เป็นอุปาทาน ตอนนี้อาตมากำลังเขียนหนังสือคน
จนที่มีแบบเล่ม 2 ขยายความเรื่องทเวะ ยังนึกเลยว่า สายทเวะ จะมาเล่นงาน
เราหรือเปล่า วิเคราะห์วิจัยแต่ก็เป็นเรื่องความรู้ก็ยอมเสี่ยงดู เพราะ
เป็นความรู้ที่ไม่มีใครรู้ในยุคนี้ ตัวเองชัดเจนความจริง จะได้ให้ผู้ที่ปัญญาที่
แสวงหาได้เข้าใจ ว่าเป็นอย่างนี้เองหรือ อาตมาเจตนาด้วยความจริงใจว่านี่
คือสัจธรรม ไม่ได้ข่มเบ่งหรือทำลายเขาหรอก ก็เป็นความจริงของสัจธรรม

_7680 กราบนมัสการพ่อครูฯ ขอเรียนถามว่าระหว่างการชักชวนคนอื่น
มาเข้าวัดปฏิบัติธรรมกับการปฏิบัติศีลที่ตนเอง เราควรให้ความสำคัญเรื่อง
ไหนมากกว่า เพราะเหตุใดครับ

พ่อครูว่า...ไม่น่าถาม เอาตัวเอownั้นแหละ เอาศีลตนเองให้จำเริญๆ
จะได้เป็นตัวอย่างให้คนอื่นเขา ได้ความเจริญแล้วจะได้เอาไปอธิบายคนอื่น
เขาได้เป็นประโยชน์ ไม่อย่างนั้นก็ให้คนอื่นเขาไม่ได้ มีแต่เรื่องหลอกลวงกัน
ไปมา

_รักเอื้อ หลักเขต · กราบนมัสการพ่อครู..ที่สอนจับกิเลสให้ทัน...

สัจธรรมะพ่อครู(สมณะ วิปัสสนา) ตอน วิปัสสนาฆ่ากิเลส สมณะกตกิเลส

_ในสวนดาว น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ ขอ
กราบเรียนถามถึงความเข้าใจว่าถูกเข้าใจถูกต้องหรือไม่คะ ความแตกต่างของ
การพิจารณาแบบโลกียะกับการพิจารณาแบบโลกุตระแตกต่างกันแบบนี้ใช้หรือ
ไม่คะ

การพิจารณาโดยทั่วไปแบบโลกียะเพื่อให้ปล่อยวางเป็นเพียงการพิจารณา
แบบหยาบๆ เป็นรูปธรรม ส่วนใหญ่ใช้เพียงเหตุผลและตรรกะมาประกอบการ

พิจารณา ทำให้สุดท้ายกิเลสก็จะกลับมาเกิดอีก เพราะไม่ได้ไปแก้ที่รากเหง้าของกิเลสในจิต

แต่การพิจารณาแบบโลกุตระเป็นการพิจารณาแบบแยกคายให้ลึกซึ่งถึงจิตในจิต เป็นนามธรรม จนกระทั่งเห็นความจางคลายของกิเลสว่าไม่เที่ยงจนทำให้เราเกิดปัญญาและรู้สึกไม่ติดไม่พัวพันกับผัสสนั้นๆได้ เป็นการพิจารณาถึงต้นเหตุของทุกข์ จึงทำให้เกิดการลดละจางคลายและปล่อยวางได้ในที่สุด

เช่น เรื่องการทานมังสวิรัต ถ้าพิจารณาแบบโลกียะ เราจะเลิกทานเนื้อสัตว์ เพราะว่าการดูแลสุขภาพหรือเจ็บป่วย แต่ก็เคยเห็นว่าสุดท้าย หลายคนก็ต้องกลับมากินเนื้อสัตว์ใหม่อีกดี แต่ถ้าเราพิจารณาในแง่โลกุตระคือเราเลิกทานเนื้อสัตว์ไม่ได้เพราะเราเสพติดความอร่อย ซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหา แล้วเราก็เห็นว่าความอร่อยมันไม่มี เราอุปทานมันเอง แล้วค่อยๆล้างความอร่อยจนในที่สุดจิตไม่เสพติดในรสชาติของเนื้อสัตว์แล้ว เราก็จะไม่กลับไปทานมันอีก ทำให้เราสามารถเลิกทานเนื้อสัตว์ได้ ลูกเข้าใจแบบนี้ถูกต้องหรือไม่คะ

พ่อครูว่า...ใช่ สมณะจะได้ชั่วคราว ได้ตรรกะ ภาษา เป็นอรรถาทุพาทาน เป็นบัญญัติแล้วเอามาใช้เป็นประโยชน์ว่า ความหมายอย่างนี้ทำอย่างนี้ เวลาใช้แล้วมันก็จะได้เหมือนกันแต่มันแป๊บเดียวแล้วมันก็มาใหม่ มันไม่ขาด มันไม่ได้ฆ่าต้นเหตุ มันได้แค่บรรเทา ใช้สิ่งเหล่านี้มาแก้ เหมือนกับเราหมดทุกข์ด้วยการไปเสพสุข เสวยสุขมันก็บำบัดทุกข์ แค่นั้นเองไม่ได้ไปล้างที่เหตุ ไม่ได้ไปแก้ไขที่เหตุ

มันไม่เที่ยงมันเป็นเหตุแห่งทุกข์จริงๆ แล้วมันไม่เที่ยงมันไม่มีความจริงเลย เป็นของหลอกมันหลงติดมานาน ซึ่งมันไม่มีภาษาที่จะง่ายกว่านี้อีกแล้ว เป็นภาษาที่ตรงที่สุดสั้นที่สุด และก็น่าจะเป็นภาษา ตาย แล้วแน่นอน จบตรงนี้ กำลังพิจารณาเห็นความไม่เที่ยงแท้เดี๋ยวก็เปลี่ยนไปเป็นมาและมันเป็นเหตุให้เราคาราคาซังทุกอย่างไม่จบ ทุกข์ๆสุขๆ จนกว่าจะเกิดปัญญาตัวที่ฉลาดรู้ทันจริงๆ แล้วมันก็มีพลัง ปัญหานี้มีพลังทำให้เกิดต้นเหตุนี้จางคลายไปได้ ถ้ามีพลังใครมีพลังได้ไวได้มากก็ดับ สลายความโง่ความยึดติดนี้ได้เร็วก็ดีสิ แต่ที่นี้มันไม่ได้ เราก็ต้องทำไปๆจนกว่ามันจะมีฤทธิ์ จะเพิ่มความเฉลียวฉลาด ความรู้ความจริง

พลังปัญญาที่จะบำบัดหรือกำจัด พลังใจที่ไปติดยึด มันจึงต้องใช้ มันไม่มีทางอื่นที่จะใช้ได้ดีกว่านี้ ไปกดข่ม ก็ได้ชั่วคราวไม่แข็งแรง ปัญญามันรู้ความจริงเป็นเหตุผลหลักฐานความจริงแท้จริงๆเลย โดยธาตุจิต ธาตุเวทนา สัญญา สังขาร ธาตุรู้ เป็นปัญญาที่ไปละลายเปลี่ยนแปลงธาตุที่อื่นที่ไปติดยึด ในเวทนา สัญญา สังขาร มันสลายอันนี้ไปเลย มันก็ไม่มีตัวตนของเวทนา ตัวตนของสัญญา ตัวตนของสังขาร ตัวตนของวิญญาณ มันก็สลายหายไป

_สุชาดา · น้อมกราบนมัสการพ่อครูและท่านสมณะสิกขมาตุค่ะ และขอบพระคุณท่านผู้ถามปัญหาด้วยค่ะเพราะทำให้เราได้ตรวจสอบตัวเองไปด้วยค่ะ

_वास ทองจันทร์ · กราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพยิ่งครับ ผมติดตามชมและฟังพ่อครูเป็นประจำไม่ค่อยจะพลาดชมเลย นอกจากไม่ได้อยู่บ้าน แต่ก็หาดูหาชมตามยูทูปก็พอได้ครับ ผมยิ่งฟังยิ่งชอบเพราะนับวันจะดูเจ๋งแบบที่จะหาชมและฟังจากพระที่อื่นไม่ได้เลย เพราะธรรมที่อื่นส่วนมากจะเป็นธรรมเบาใจ แบบหวานๆเย็นๆเย็นๆเท่านั้นครับ

_ผู้ครอบครอง จักรวาล · พ่อท่านคือนิยตโพธิสัตว์(ระดับ7)ของจริงครับ

_โพธิปัก ขยธรรม พ่อครูผู้สยงอภิญญา. โพธิสัตว์ระดับ7 กระผมขอฟังธรรมจากพ่อครูโพธิรักษ์ทุกชาติไป

_ได้ฟังเพลง หรือจะรอให้พ่อสิ้นที่ท่านสมณะเด่นตะวัน แต่ง ฟังแล้วรู้สึกซาบซึ่งใจจนน้ำตาไหล จึงคิดว่า จะตอบแทนพ่อครูด้วยการปฏิบัติบูชา ในพรรษานี้ ตั้งตบะ ที่สำคัญที่ติดมากชอบมากคือขนมหวาน แต่ก็กินน้อยมากแล้วเห็นโทษภัยทำให้เกิดโรคภัยและทำให้แก่เร็ว จึงเลิกกินอาหารที่ทำจากน้ำตาล และกะทิทุกชนิด จะเลิกตลอดชีวิต

_จาก บ้านเล็ก เมืองน้อย

อำนาจเงิน กับ อิทธิพลของศีล เป็นพลังงาน 2 ขั้ว ที่อยู่ตรงข้ามกัน และมีแรงดูดผลักระหว่างกัน

การสะสมเงินมากๆ จะมีอำนาจเป็น **โลกียะทรัพย์** สามารถใช้เงินซื้อ-สั่งผู้คน-สิ่งของ ได้ดั่งเนรมิต แต่จะไม่ได้ได้รับความยินยอมพร้อมใจที่แท้จริงจากผู้คน จึงเกิดเป็นสังคมกลาง ที่เสแสร้งแก่งัด หักเล่ห์ซึ่งเหลี่ยมสารพัด สังคมจึงร้อนรุ่ม-วุ่นวายไร้ที่พึ่งพิง

การขัดเกลากิเลสออกด้วยศีล จนยอมมาเป็นคนจน มีจิตที่วางจากกิเลส เป็น **อาริยะทรัพย์** หมดโลภ-โกรธ-หลง-ไร้อัตตาตัวตน เสียสละทำเพื่อผู้อื่น จนได้รับความนับถืออย่างยินยอมพร้อมใจ จึงจะสร้างพลังเย็น เปลี่ยนสังคมให้เกิดสันติสุขได้ ดังที่พ่อท่านได้นำพาชาวอโคกทำเป็นตัวอย่าง

ในสมัยก่อน ที่ผู้คนยังไม่ถูกอำนาจเงินครอบงำ ศีลธรรมประจำใจคือสิ่งเชื่อมโยงสังคมให้ร่มเย็น อาศัย ขนบ-ประเพณี ชักนำผู้คนให้อยู่ในครรลองดูแลสังคมให้เป็นธรรม..... เงินกับกฎหมายจึงเป็นของฟุ่มเฟือยในสมัยนั้น ขึ้นโรงขึ้นศาลไม่ค่อยมีให้เห็น

เมื่อระบอบทุนถูกสถาปนาขึ้น โดยมี โลกาภิวัฒน์ ช่วยเร่งปฏิภิกิริยา แพร่เชื่อความเป็นปัจเจกชน ปลุกฝังความเห็นแก่ตัว จนการแข่งขันแย่งชิงกลายเป็นสิ่งขับเคลื่อนสังคม สมใจนายทุน เพื่อให้ฟุ้งดูไม่น่าเกลียด การเอารัดเอาเปรียบจึงถูกตั้งชื่อใหม่ว่า ธุรกิจ

เงินทำให้ วจีกรรม กายกรรม ของคนเปลี่ยนไปได้ ให้เป็นผู้คล้อยตามได้ แต่เงินไม่สามารถควบคุมมโนกรรมให้อ่อนน้อมถ่อมตนได้ เหมือนอย่างาศีลมีอิทธิพลต่อจิต อบรมขัดเกลাজิตให้เป็นผู้มี ความอ่อนน้อมถ่อมตน ทั้งกาย-วาจา-ใจ เป็นผู้เจริญขึ้นได้อย่างแท้จริง

เงินยิ่งเรื่องอำนาจ ก็เปลืองกฎหมายมาก แต่ไม่ช่วยให้คดีความน้อยลง ความศักดิ์สิทธิ์ของเงินได้ทำลายความศรัทธาในศีลของผู้คนไปจนหมดสิ้น จริยธรรม กลายเป็นเรื่องตลกของทนาย ผู้คนเปลี่ยนเป็นนักลักลอบ-หลีกเลียงกฎหมาย เพื่อธุรกิจจำต้องสะกดข่มยื้มแน่นในที่สาธารณะ-แล้วค่อยลงมือ

ลับหลังเมื่อสบโอกาส การนั่งหลับตาสมาธิจึงเป็นที่นิยม ขอเพียงเพื่อให้ดูดี แต่กิเลสยังคงหมักหมมอยู่ภายใน เป็นดังภูเขาไฟที่รอเวลาปะทุ

ดังนั้นเงินไม่ใช่หนทางในการแก้ปัญหาความเลื่อมของสังคมฉันใด การนั่งหลับตาสมาธิก็มีใช้หนทางของพุทธปฏิบัติ ที่จะยกระดับจิตให้เป็นผู้เจริญขึ้นได้ฉันนั้น

มรดกในโลกของทุนเป็นเพียง **สินทรัพย์** ไม่เที่ยง ที่สับ ทอดให้แก่ลูกหลานของตน

แต่อาริยะทรัพย์ คือ **ศีลทรัพย์** ที่สถิตถาวรในจิต อบรมจิตให้ถึงขั้นสุญญตาได้ ซึ่งต้องปัจจัตตังกันเอาเองเท่านั้น จึงจะทำให้เกิดการสืบสานไปสู่ชนรุ่นหลัง แล้วมรดกที่เป็นอาริยะคุณนี้ จะยังความมีศีลมีธรรมให้คงไว้ในสังคมสืบไป ไม่มีศีล..... ไม่มีทาง..... ไม่มีธรรม

_ใบฟ้า..

1. ณ กาละนี้ พ่อครูยกคนดีชมคนชั่ว แยกความถูกผิดคมชัดอย่างแจ่มแจ้งกล่าวหาหาญว่าเริงบันเทิงใจดิฉันเห็นเช่นนั้นค่ะ
2. หัวใจนั้นมี 4 ห้อง ดังนั้นหัวใจของพุทธศาสนาซึ่งประกอบด้วย ห้องที่ 1 อริยสัจ 4 ห้องที่ 2 คือไตรสิกขา ห้องที่ 3 คือธรรมะ 2 ห้องที่ 4 คือสัมมาหรือมรรคมรรค 8
3. เนื่องจากวันปิยมหาราช จึงเรียนถามว่าการเลิกทาสของพระเจ้าอโศกมหาราชและรัชกาลที่ 5 นั้น อานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่นั้นจะเกิดผลเช่นไร ทั้งสองพระองค์อยู่ในโพธิสัตว์ระดับใด

พ่อครูว่า...คุณถามมานั้นลึกและเป็นอจินไตยเกินไป อาตมาไม่มีเครื่องวัดที่จะตอบคุณได้อย่างดี เราก็ไม่อยากจะตอบเท่าไร ตอบเดาไม่เข้าท่า อย่าอยากรู้เลย ให้รู้ของตัวเองเถอะเราจะได้ว่าขนาดนี้คือขนาดนี้ ผู้ใดมีประมาณที่เรามี เข้าท่า ผู้ใดมีไม่เท่าเรารู้ว่าเขามีน้อยกว่าเรากันนี้มีมากกว่าเรา เราจะซื่อสัตย์ เราจะเห็นความจริงตามความเป็นจริงอย่างนี้ เมื่อเราไม่มีอคติไม่เห็นแก่ตัวไม่หลงตัวหลงตน ความไม่หลงตัว

หลงตนไม่มีตัวมีตนมันจะตรงซื่อสัตย์ จะเห็นว่าคนนี้มีมากหรือน้อยกว่าเราเป็นจริงตามสัจจะ แต่ถ้าคนมีความเห็นแก่ตัวมีอัตตามานะ มันก็จะ ลำเอียง บวกลบคุณหารตัวเอง จะใหญ่กว่าเขาจะดีกว่าเขาอยู่เรื่อย

สื่อธรรมะพ่อครู(พระอภิธรรม) ตอน เอกกนิทเทศ 1

พ่อครูว่า...มาดูในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง (ภาษาไทย) เล่มที่ 36
อภิธรรมปิฎก ธาตุกถา-บุคคลบัญญัติปกรณ์
เอกกนิทเทศ

[17] บุคคลผู้พ้นแล้วในสมัย เป็นไฉน บุคคลบางคนในโลกนี้ ถูกต้องวิโมกข์ 8 ด้วยกาย ในกาลโดยกาลในสมัยโดยสมัยแล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่ หนึ่ง อาสวะบางอย่างของบุคคลนั้น หมดสิ้นแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา บุคคลนี้เรียกว่า ผู้พ้นแล้วในสมัย

พ่อครูว่า...ทุกอย่างจะเริ่มจาก 2 ทั้งนั้นที่เป็นสังขตธรรม อยู่เดียวไม่ได้ปรุงแต่ง ทุกอย่างเริ่มที่ 2 ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง (เหตุ ธมฺมา ทวเณน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ฯ) ล.10 ข.60 เป็นหัวใจของศาสนาพุทธเลย

[18] บุคคลผู้มีใช้พ้นแล้วในสมัย เป็นไฉน บุคคลบางคนในโลกนี้ มิได้ถูกต้องวิโมกข์ 8 ด้วยกาย ในกาลโดยกาล(กาเลนกาลัง)ในสมัยโดยสมัย(สมเณนสมยัง) สำเร็จอิริยาบถอยู่ หนึ่ง อาสวะทั้งหลายของบุคคลนั้น หมดสิ้นแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา บุคคลนี้เรียกว่าผู้มีใช้พ้นแล้วในสมัย พระอริยบุคคลแม้ทั้งปวง ชื่อว่าผู้มีใช้พ้นแล้วในสมัย ในวิโมกข์ส่วนที่เป็นอริยะ

พ่อครูว่า...สัมผัสวิโมกข์ 8 อย่างไร วิโมกข์ 8 มีอะไร สัมผัสสัมผัสกันอย่างไร แล้วต้องกายนะ กายมีทั้งภายนอกภายใน กายมีคู่สังขารสังเคราะห์ด้วยนะ

วิโมกข์ 8 ข้อที่ 1 เวไนยสัตว์ของโลகுตระต้องมีอัญญธาตุเริ่มต้นแล้วมีความรู้แบบโลகுตระ จึงฟังรู้เรื่อง ต้องมีคนมีธาตุรู้มีจิตนิยาม และ

ต้องมีสิ่งที่ถูกรู้ มีพีชสัตว์หรือวัตถุเป็นต้น พตปฏ. ล.10 ข.66 / ล. 23 ข.163

1. ผู้มีรูป ย่อมเห็นรูปทั้งหลาย (รูปี รูปานิ ปัสสติ) คนตาบอด ก็ไม่เห็นรูป คนที่ไม่มีสติ ไม่มีการใช้สติสัมผัสสัมผัสรู้เรื่อง ไร้สติ สติดี อยู่แต่ในวาระนั้นไร้สติมันก็ไม่รู้จะเป็น รูปานิไม่ได้ รูปีคือรูป รูปานิคือ คนที่จะรู้รูป

ปัสสติ คือเห็น รูปอันแรกคือคำว่า ตา กับ รูป ตาก็ไปเห็น กระทบ รูปหรือ

หูกระทบเสียง ได้ยิน จมูกกระทบกลิ่น ก็ได้กลิ่น เป็นธรรมชาติ 2 มี ของจริงทั้งนอกทั้งในมีประสาท โคจรรูป มีสิ่งที่ถูกรู้ สัมผัส เกิดภาวะรู้ ได้ยินได้กลิ่นได้รสสัมผัสเสียดสีเย็นร้อนอ่อนแข็ง นี่คือ ข้อแรกของ วิโมกข์ 8 ต้องมีคนมีจิตวิญญาณ มีสิ่งที่ถูกรู้สัมผัสสัมผัสกัน ข้อนี้มี ไปจนถึงข้อที่ 8 ของวิโมกข์นะ ไม่ขาด รูปี รูปานิปัสสตินะ อย่าไปทิ้ง

2. ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน (10/66) ย่อมเห็น รูป ทั้งหลายในภายนอก (อชฌัตตัง อรูปสัณฺญี เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสติ) คำว่า อชฌัตตังแปลว่าภายใน พหิททา แปลว่า รูปภายนอก

อชฌัตตัง อรูปสัณฺญี เขาแปลว่า ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน อาตมาว่ามันไม่ถูก อชฌัตตังแปลว่าภายใน อรูปคือ ความละเอียดกว่า รูป พหิททา เป็นภายนอกตัวหยาบ อชฌัตตังคือภายใน ตัวรูปคือตัว ละเอียดภายใน

อชฌัตตังภายใน พหิททาภายนอก สามมีรูปีรูปานิ แล้วต้องมีปัสสติ มีการสัมผัสเห็นอยู่ตลอดเวลา

ส่วน อรูปสัณฺญี นั้น สัณฺญีคือ ผู้มีสัญญาหรือผู้สำคัญนั้นหมาย แต่เอา อ ไปใส่หน้าเขาแปลว่า ผู้ไม่มีความสำคัญในรูป แล้วท่านก็เอารูป มาเป็นตัวยืนยัน ที่จริง อรูปกับสัณฺญี

สัณฺญีคือ ผู้กำหนดรู้ผู้มีสัญญา กำหนดรู้ภายใน ที่จริงกำหนดรู้ หมดตั้งแต่ภายนอก โดยตนเอง เอโก ของตนเองทั้งหมด เป็นผู้มี ครบทุกอย่างทั้งภายในภายนอก รู้แล้วไม่รู้ ของตัวเองคนเดียว เอโก

พวกนี้สามารถที่จะรู้รูป มีรูปให้รู้ และมีผัสสตี มีการให้เห็นได้รู้ สัมผัส ตั้งแต่ภายนอกพหิตา จนถึงภายใน อัชฌัตตัง

ภายนอก คืออบายภพ หมดอบายก็เหลือกามภพ หมดกามก็เหลือ รูปภพ เลयरูปภพเข้าไปอีกคือ อรูปภพ จนครบหมดเลย ละไว้ในฐานที่ เข้าใจรูปภพ

ภายนอกก็ไม่ได้บอก กามภพ แต่ก็ละไว้ แล้วรู้ว่าภายในมีภพภพ หรือรูปกับอรูป

หมดภายในชั้นรูปภพแล้ว เหลืออรูปภพ เป็นการกำหนดรู้ ภายนอกที่หยาบก่อน แล้วกำหนดรู้ภายใน

แต่ไปแปลว่า ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน ก็เลยไม่ได้ปฏิบัติ อะไร ไปๆอย่างนี้มันก็เลยผิดเพี้ยน เป็นตำราคัมภีร์นะ คนที่ไม่รู้ภาษา บาลีก็ไปต้องอ่านภาษาไทย ก็แปลมาผิดๆอีก ขออภัย ต่อท่านผู้แปล ขอ ตติงเถอะ ขออนุญาตก็ขออภัย

ข้อ 2 นี้อาตมาจึงขอแก้ว่า ผู้ที่ใช้สัญญาทั้งภายนอก ทั้งภายใน ทั้ง รูปภายนอก รูปชั้นกลาง รูปภายใน รู้หมดเลยรวมหมดเลย ทั้งภายนอก ภายในทั้งชั้นกลางทั้งลึก เป็นผู้กำหนดสำคัญมั่นหมายเป็นขั้นตอนเป็น ลำดับไปหมดเลย ข้อ 2 นี้เป็นองค์รวมหมดเลยเป็นความรอบรู้ในการ ปฏิบัติธรรม

ข้อที่ 1 ปูทางไว้ ว่าต้องมีรูป มีธาตุรู้ที่จะรู้ แล้วต้องมีวิญญานมี การสัมผัส

ข้อที่ 2 ตั้งแต่ภายนอกภายใน จากรูป อรูป แล้วเป็นผู้มีการ กำหนดรู้ สัญญี อย่าไปบอกว่าเป็นผู้ไม่สำคัญมั่นหมาย ไม่ใช่สัญญา

แม้แต่คำว่าสัญญา ก็ไม่ได้แปลว่า ผู้ไม่มีสัญญา แต่แปลว่าผู้มี สัญญาครบแล้ว ไม่ต้องมีไม่ต้องทำสัญญากำหนดรู้อีก นี่คือนัยะลึกซึ้ง

เพราะโลกุตระ ไม่ได้ปฏิเสธ 0 แต่ต้องทำสัญญาไปตามลำดับ กามภพ รูปภพ อรูปภพไม่ใช่สัญญาหมด แต่สัญญาไปที่ละชั้น

ข้อที่ 2 ของวิโมกข์ 8 คือผู้ที่ครบครันในการปฏิบัติโดยใช้สัญญา เป็นการกำหนดหมายสำคัญมากในสัญญาตัวนี้ หน้าที่สัญญาคือจำใส่ คลังความรู้ ต่างจากปัญญา ตรงสัญญาใช้ทั้งภายนอกภายในก็ได้ส่วน

ปัญญาต้องมีภายนอกเป็นตัวยืนยัน ต้องมีธาตุรู้คือภายในเนื้อแท้ ปัญญา มีอัญญาตัวหลักแล้วปัญญาต้องมีตัวนอก ปัญญา ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ ต้องมีภาคปฏิบัติใน มรรคทั้งหมด ในการทำงานอาชีพในการกระทำการพูดการคิด เรียกว่าอาชีวะ ต้องมีหมดครบเลย
นั่นคือผู้ที่ใช้สัญญาให้มาเป็นปัญญา ปัญญาต้องมีภายนอก

3. ผู้ที่น้อมใจเห็นว่าเป็นของงาม (สุกัณเตะ อะริยมัคคะ โหติ, หรือ อริโณกะ โหติ (พ่อครูแปลว่า เป็นโชคอันดีงามที่ผู้นั้นน้อมไปเจริญ สู่การบรรลุหลุดพ้นได้ยิ่งขึ้น)

อริ ไม่ใช่คำว่าวิ เพราะอริเป็นภาคปฏิบัติที่ทำให้เจริญขึ้น วิ คือผู้ทำสำเร็จแล้ว อริคือ จิตน้อมไปสู่ที่สูงขึ้น

สุกัณเตะ คือ ไปแปลว่า สิ่งที่น่าได้น่ามีสิ่งที่น่ายินดี คือ อันตะ แปลว่า ที่สุด เพราะฉะนั้นการกำหนด อันใดอันหนึ่งเรียกว่า เออะ มีสุกะ อันตะ เออะ เออะคือ อันนี้ๆ เออะเมสุดังคือ อันหนึ่งอันนั้น

เมื่อเราเห็นอันใดที่หน้าได้ควรได้ควรมีควรเป็น แล้วก็ทำอันนั้นให้สูงขึ้น ไปเรื่อยๆ อันตะไปเรื่อยๆ จนเป็นอันตา แปลว่าข้าง หากโลกียก็มีแต่ไปหานรก หากโลกุตระก็ไปหานิพพานอันตาคือคนละฝ่าย คนละข้าง เมื่อได้สภาวะที่เป็นสิ่งที่น่าได้เรียกว่าสุกะ ที่อันใดที่ได้ เออะ อันนั้น คุณต้องพยายามทำให้มันเจริญมันน้อม อริยมัคคะ อริโณกะ ไปสู่ที่สูงที่สุดที่สูงให้ได้ ทำให้มันเจริญขึ้นสู่ที่สูงที่สุดที่สูงให้ได้ นี่เป็นข้อที่ 3

จนถึงที่สุดนั่นแหละ เพราะฉะนั้นก็ดำเนินไปตามลำดับข้อที่ 4 ที่ 5 ที่ 6 ที่ 7 ที่ 8 สูงสุด

เพิ่ม 6 ข้อที่ 1 2 3 รวบรวมทำให้เกิดถึงผลที่เรียกว่า ฌาน

สามข้อนี้คือ รูปฌาน เป็นฌานขั้นต้น ปฏิบัติแล้วให้จิตมันเพากิเลส ฌานคือ ไฟ พลังอุณหธาตุ เพากิเลสลดกิเลสไปเรื่อยๆ เป็นขั้นๆ

ขั้นที่ 1 จะเรียกว่าวิตกวิจารณ์สุข แต่ยังไม่เรียกว่าอุเบกขา เรียกว่า เอกัคคตา รวมเป็นหนึ่งได้แต่ยังไม่สูญ

ขั้นที่ 2 วิตกวิจารณ์คือการพิจารณาการศึกษาจะต้องแยกแยะอะไรต่าง ๆ นานา แล้วก็อ่านพฤติกรรมเรียกว่า วิจาระ วิตักกะคือไตรตรองแยกแยะ วิตกวิจารณ์ รวมทั้งในจิตเราแยกแยะอะไรต่างๆ เรียกรวมกันว่าเป็นวิตกวิจารณ์ คุณก็ทำ ทำแล้วคุณก็แยกแยะได้ เช่น แยกธรรมะ 2 หาข้อสรุปจากธรรมะ 2 ที่มีของเก้ แยกเวทนา ความรู้สึก 2 ความรู้สึกแท้กับความรู้สึกเก้ คุณก็สามารถดับเหตุของความรู้สึก เก้ นี้ได้ ดับได้ลงไปเรื่อยๆ ก็เหลือ 1 รูปมานคือทำอันนี้ให้ได้ ไปเรื่อยๆ จนไปถึงขั้นหมด

ข้อที่ 3 อธิบาย สุกันตวะแล้ว เจริญเป็นลำดับไปสู่ที่สูง เมื่อถึงขั้นรูปฌานดับหมดได้

อรูปฌานอีก 4 คือ วิโมกข์ ข้อที่ 4 5 6 7

รูปฌาน มีตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัส คุณสำเร็จผล จิตคุณอยู่เหนือนั้น สัมผัสแล้วมันไม่เกิดกิเลส จิตที่ไม่เกิดกิเลสนี้แหละคืออุเบกขาฐาน ขยายอุเบกขาเป็นปริสุธา ปรีโยธาตา มุทุ กัมมัฏญา ปกัสสรา

ศึกษาอรูปฌานต่อ อากาสนัญญายตนะ วิญญานัญญายตนะ
อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ

อรูปฌานสองคู่แรก เป็น อากาสาฯ กับวิญญานัญญา คือรูปกับนาม
อากาสาคือว่างจิตว่างจากกิเลส กิเลสไม่มีในจิต จากอบาย ก็ทำได้ จิตว่างจากอบายก็ทำจิตว่างจากกามอีก แล้วต้องมีธาตุรู้คือวิญญานอ่านความว่างจากกิเลสแล้วหันกลับมาอ่านวิญญานอีก ว่าวิญญานคุณมีธาตุรู้ที่กิเลสอาการรสชาติอร่อยไม่มีหรืออุปกิเลสเรื่องเลอะเทอะก็ไม่มีแล้วนะ ต้องอ่านมันให้ได้คือธรรมะสอง สิ่งที่สำคัญคือวิญญานสะอาดบริสุทธิ์ของคุณสะอาดบริสุทธิ์จาก อบาย กาม รูปภพอรูปภพ จะเกิดสภาพ อากาสา วิญญานัญญาไปที่ละคู่

คู่สุดท้ายคือ อากิญจัญญายตนะ กับ เนวสัญญานาสัญญายตนะ

อากิญญาแปลว่าไม่มี นิดน้อยหนึ่งก็ไม่มี มันเป็นรูปเป็นความไม่มี เป็นของสิ่งที่ไม่ให้มี เป็นนามธรรมคุณสัมผัสกับวัตถุภายนอก แต่จิตคุณต่างหาก ที่จะให้ไม่มีอาการที่ไม่มีไม่มีแน่นอน เนวสัญญา นาสัญญา กำหนดรู้ไปทุกอย่าง

ทุกอันต่างๆ จะมีมุมเหลี่ยมไหนก็มีมุมคุณก็กำหนดรู้ได้หมด นา นัตตสัญญา
นาสัญญา

เนวะ เป็นคำภาคเศษมันจบได้หรือยังหรือมันยังไม่ได้
ก็ขอแะอธิบาย ตามความรู้ของอาตมา มีคำสามคำที่อยากจะเข้าใจ
คำว่า

เนวะ กับ เหวะ กับ เอะ สามคำนี้
คำว่าเอะ เป็นคำกลางคำระบุสิ่งใดสิ่งนั้น สิ่งนี้สิ่งนั้น
ส่วน เนวะ หมายความว่ารู้ก็ 모르 จะปฏิเสธว่ามันไม่มีก็ได้แล้ว
ส่วน เหวะนั้นได้แล้ว เป็นของแท้ ห คือของแท้ น คือปฏิเสธ หะ โห หิตะ
เป็นภาค Past perfect tense

หุตุง โหติ คือมีแล้ว เหวะ เพราะฉะนั้น อันนั้นแหละมันได้แล้วไม่ต้องไป
ซ้ำซากไม่ต้องไปพูดอีกไม่ต้องไปกำหนดอีก เช่นใน วิโมกข์ 8 บุคคล 7 ในข้อ
ที่ตรัสว่า

นเหว โข พยัญชนะ 3 คำนี้ เหวะ โข
โข คืออันนั้นแท้แล้วแล เหวะ น เหวะโข ไม่ต้อง นะคือปฏิเสธ เหวะคือ
สิ่งที่ได้แล้ว กับโข คือแน่แท้แล้วโดยแท้แล้ว มันเสร็จแล้ว ไม่ยกย่อนแล้ว
นเหวโข ผู้ที่มีปัญญาวิมุตติคือ นเหวโข หากไปแปลว่า ไม่ได้สัมผัสวิโมกข์
8 ด้วยกาย ภาษาไทยคือไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย แต่อาสวะ ทุกอย่าง
สิ้นไปแล้ว ไม่ใช่อาสวะบางอย่างสิ้นไปบุคคลผู้ที่ 5 กายสักขี
อาสวะบางอย่างของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว
กายสักขี ต่ำกว่าปัญญาวิมุตติ คนไม่มีสภาวะก็เลยสับสน ตัวพยัญชนะ
แปลกๆอันนี้

น เหวะโขัตถวิโมกเข กาเยนมุสิตวา แต่ไปแปลว่ามีได้ ถูกต้องวิโมกข์ 8
ด้วยกาย ก็เลยเข้าใจว่า ผู้นี้ไม่ได้บรรลุอะไรก็เลยตัดทิ้งเลย แต่ ปัญญาวิมุตติ
คือผู้ที่อาสวะสิ้นไปตัดทิ้งท่านได้อย่างไรท่านสูงกว่ากายสักขี
กายสักขี อาสวะบางอย่างสิ้นไปเท่านั้น ต่ำกว่าปัญญาวิมุตติ
ปัญญาวิมุตติท่านอาสวะสิ้น อาสวะผู้หนึ่งสิ้นไปหมด เพราะเหตุแห่ง
ปัญญาและเป็นคนลำดับที่ 6

ลำดับที่ 5 กายสักขี อาสวะบางอย่างหมดเท่านั้น นี่คือสิ่งที่คาดคะเนเดาเอาไม่ได้ หากไม่มีสภาวะอธิบายไม่ได้แน่นอนน่าเห็นใจ เห็นใจผู้ที่พยายามที่จะศึกษาแล้วก็ภูมิไม่ถึงก็เลยสับสน

อาตมาจริงใจพูดตามความเห็นยืนยันว่าอย่างนี้ถูก แล้วก็ขอตำหนิต่านว่าอย่างนั้นมันผิดก็ต้องขอร้องที่ต้องตำหนิ อาตมาก็ได้ประโยชน์จากพระไตรปิฎกที่ท่านแปลมา อันที่มันลึกซึ่งสับสน เห็นว่าไม่ตรงอย่างนี้อาตมาเห็นว่าตรงกว่า ก็ขอเห็นแย้ง ผู้ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร อันนี้บังคับกันไม่ได้ อาตมาอธิบายด้วยความจริงใจ นี่คือสัจจะที่ยาก มาไล่ไปตามลำดับ

เอกกนิทเทศ

อันที่ 1 บุคคลผู้พ้นแล้วในสมัย อาสวะบางอย่างสิ้นแล้ว

[17] บุคคลผู้พ้นแล้วในสมัย เป็นโณน บุคคลบางคนในโลกนี้ ถูกต้องวิโมกข์ 8 ด้วยกาย ในกาลโดยกาลในสมัยโดยสมัยแล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่ อนึ่ง อาสวะบางอย่างของบุคคลนั้น หมดสิ้นแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา บุคคลนี้เรียกว่า ผู้พ้นแล้วในสมัย

พ่อครูว่า...ผู้นี้สรุปแล้วมี อาสวะบางอย่างสิ้นด้วยปัญญา

ต่อมา ท่านใช้คำว่า บุคคลผู้ไม่ใช่พ้นแล้วในสมัย คือ อสมยวิมุตโตจริงๆแล้ว อสมยะ สูงขึ้นกว่า สมยะ แต่ไปแปลว่า ไม่พ้นแล้วในสมัยก็ไม่ถูกต้องแปลว่า ไม่ต้องทำอีกแล้วพ้นสมัยแล้วบรรลุแล้ว สูงกว่าไม่ต้องพูดว่า สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกายในสมัยใดสำเร็จอิริยาบถอยู่ อาสวะทั้งหลาย ของบุคคลนั้นหมดสิ้นแล้วก็เห็นด้วยปัญญา

ของตานั้นพ้นอาสวะบางอย่าง แต่อันนี้คือ อสมยะ ไม่ใช่ว่าไม่สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย แต่สัมผัสมาแต่ต้นจนพ้นแล้ว นเหวโช

ได้แปลว่าไม่ต้องสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกายทำให้สับสน มันต้องพูดว่าไม่ต้องทำอีกแล้วโดยกาละสมัยสำเร็จอิริยาบถอยู่แล้ว อาสวะทั้งหลายหมดสิ้นแล้วด้วย

ท่านไปแปลว่า นเหวโชกาเยนกาลังสมเยนสมยัง คือในกาละในกาละโดยสมัยในสมัย

อันที่ 2 บุคคลผู้พ้นแล้วในสมัย อาสวะทุกอย่างสิ้นแล้ว

[18] บุคคลผู้มีใช้พ้น
แล้วในสมัย เป็นโฉน บุคคล
บางคนในโลกนี้ มิได้ถูกต้อง
วิโมกข์ 8 ด้วยกาย ในกาลโดย
กาล(กาลเลนกาลัง)ในสมัยโดย
สมัย(สมเยนสมยัง) สำเร็จ
อิริยาบถอยู่ หนึ่ง อาสวะ
ทั้งหลายของบุคคลนั้น หหมด
สิ้นแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา
บุคคลนี้เรียกว่าผู้มีใช้พ้นแล้ว
ในสมัย พระอริยบุคคลแม่
ทั้งปวง ชื่อว่าผู้มีใช้พ้นแล้วใน
สมัย ในวิโมกข์ ส่วนที่เป็น
อริยะ

ท่านไปแปล อสมยวิมุตตา ว่าไม่พ้น มันขัดแย้ง ว่า พ้นอาสวะ
ทั้งหลายแล้ว แต่ที่จริงต้องแปลว่าท่านคือผู้พ้นในสมัยยิ่งกว่าอีก
สู่แดนธรรมว่า...น่าจะแปลว่าผู้พ้นแล้วโดยไม่ต้องมีสมัยอีก
พ่อครูว่า...

บุคคลที่ 1 คืออาสวะบางอย่างพ้นแล้วในสมัย
อันที่สองโดยกาละสมัย อาสวะหมดสิ้นทั้งหมด

บุคคลที่ 3 บุคคลผู้มีธรรมอันกำเริบ เพราะมีความประมาท

[19] บุคคลผู้มีธรรมอัน
กำเริบ เป็นโฉน บุคคลบาง
คนในโลกนี้ เป็น
ผู้ได้สมาบัติอันสหระตด้วยรูปฌาน
หรือสหระตด้วยอรุฌาน แต่

[18] กตโม จ
ปุคฺคโล อสมยวิมุตฺโต อิเธก
จฺโจ ปุคฺคโล น เหว โข กา
เลน กาล สมเยน สมย อฏฺฐ
วิโมกฺเข กาเยน ผุสฺสิตฺวา วิ
หฺรติ ปาย จสฺส ทิสฺวา
อาสวา ปริกฺชีณา โหนฺติ อย
วฺจุจฺติ ปุคฺคโล อสม
ยวิมุตฺโต ฯ สพฺเพปิ
อริยปุคฺคลา อริเยวิโมกฺเข อ
สมยวิมุตฺตา ฯ

บุคคลนั้น มิใช่เป็นผู้ได้ตาม
ปรารภนา มิใช่เป็นผู้ได้โดยไม่ยาก
มิใช่เป็นผู้ได้โดยไม่ลำบาก ไม่
สามารถจะเข้าหรือออกสมาบัติใด
ในที่ใด นานเท่าใด ตามปรารภนา

ข้อนี้ก็พื้นฐานอยู่แล้ว ที่สมบัติ
เหล่านั้นจะพึงกำเริบได้ เพราะ
อาศัยความประมาทของบุคคลนั้น
บุคคลนี้เรียกว่า ผู้มีธรรมอันกำเริบ

[19] กตโม จ ปุคฺคโล กุ
ปฺปมโม อิเธกฺโข ปุคฺคโลลาภี
โหติ รูปสหคตान วา อรูป
สหคตान วา สมาปตฺติเณ โส จ

โช น นิกามลาภี โหติ น อ
ภิจฺฉลาภี น อภิสฺสลาภี น
ยตฺถิฉกฺก ยตฺถิฉกฺก ยาวตฺถิฉกฺก
สมาปชฺชติปิ วุฏฺฐาติปิ ฐาน โช
ปนต วิชฺชติ ย ตสฺส ปุคฺค
ลสฺส ปมาทมาคฺคมฺม ตา สมาปตฺติโย
กุปฺเปยฺย ย อย วุจฺจติ ปุคฺคโล กุ
ปฺปมโม ฯ

พ่อครูว่า...อาตมา เอาสภาวะที่มีมาอธิบายว่าผู้ที่ปฏิบัติเพื่อให้กิเลสหมด
แต่ผู้ที่เป็นเดียรฉาย ท่านก็นึกไปถึงสภาวะ การนั่งสมาธิหลับตาเท่านั้น แล้วก็
ไปทำให้กิเลสลดได้เข้าแล้วก็ออก กิเลสก็ไม่หมดหรือก็เป็นการสะกดจิต
หลับตา

แต่ของพระพุทธเจ้านั้นคือผู้ที่ปฏิบัติลืมนตา สมาบัติไม่ได้หมายความว่า
หลับตาแล้วเข้าสมาบัติออกสมาบัติ แต่ของท่านคือการปฏิบัติ เมื่อได้ผลแล้ว
ก็ได้ไปเสร็จไป ไม่ต้องเข้าต้องออก

เพราะฉะนั้นจึงเป็นผู้ที่ได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบาก ท่านก็แปลว่าไม่ได้
เป็นผู้ที่ได้โดยไม่ยากไม่ลำบาก ก็แสดงว่าได้โดยยากได้โดยลำบาก (สู่แดน
ธรรมว่า...ท่านแปลถูกแล้ว เพราะเป็นผู้อุปถัมภ์ จึงได้โดยยากได้โดยลำบาก)
ยังได้โดยยากได้โดยลำบากก็ยังไม่เก่ง

ข้อ 1 อาสวะบางอย่างสิ้น ข้อที่ 2 คืออาสวะทั้งหมดสิ้น ผู้จะสิ้นอาสวะได้
ต้องด้วยปัญญา อาสวะจึงสิ้นเด็ดขาดหากไม่ดับด้วยปัญญาปัญญาต้องมี
ภายนอก ต้องสัมผัสด้วยกาย ต้องเป็นธรรมะ 2 มีภายนอกภายในต้องรู้จัก
ทေး แล้วก็แยกธาตุทေးหรือดับทေးได้ เป็น 1 เป็น 0 ไม่ต้องเป็นทวดาตัว
ตนบุคคลเราเขา คนนี้ หมดทวดา

คนที่ 3 นี้ บุคคลผู้มีธรรมอันกำเริบ

[19] บุคคลผู้มีธรรมอันกำเริบเป็น
โชน บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ได้

สมาบัติอันสหระคตด้วยรูปमान หรือ
สหระคตด้วยอรูปमान แต่บุคคลนั้น

มิใช่เป็นผู้ได้ตามปรารถนา มิใช่เป็นผู้
ได้โดยไม่ยาก มิใช่เป็นผู้ได้โดยไม่
ลำบาก ไม่สามารถจะเข้าหรือออก
สมบัติใดในที่ใด นานเท่าใด ตาม
ปรารถนา ข้อนี้ก็พื้นฐานอยู่แล้ว ที่
สมบัติเหล่านั้นจะพึงกำเริบได้
เพราะอาศัยความประมาทของบุคคล
นั้น บุคคลนี้เรียกว่า ผู้มีธรรมอัน
กำเริบ

โหติ รูปสหคตान वा อรูป
สหคตान वा समाปัตตীন โส จ โช
น นิगามลาก็ โหติ น อภิจุลลาก็
น อกลีรลาก็ น ยตฺถิจฺจก ยทิจฺจก
ยาวติจฺจก สมาปชฺชติปิ วุฏฺฐาติปิ
ฐาน โช ปเนต วิชชติ ย ตสฺส
บุคคลสฺส ปมาทมาคฺคัม ตา समा
ปัตตติโย กุปฺเปยฺย ย อย วุจฺจติ ปุคฺคโล
กุปฺปณฺโม ฯ

[19] กตโม จ ปุคฺคโล กุ
ปฺปณฺโม อิเธกฺโข ปุคฺคโลลลาก็

พ่อครูว่า...คนที่สามนี้ประมาท ทำได้แล้วอย่าประมาทต้องทำเพิ่ม อย่า
นึกว่าเราได้แล้วเร็วนัก อย่ารีบตัดสินเร็วนัก อาเสวนา ภาวนา พหุลีกัมมัง ช้า
ไปเรื่อยๆ นี่คือนักคนที่ 3

กำเริบได้นะ คนที่ 3 นี้อย่าประมาท จึงเชื่อว่าบุคคลมีธรรมะอันกำเริบ

บุคคลที่ 1 ผู้พ้นแล้วสมัย บุคคลที่ 2 ไม่ต้องกล่าวแล้วเพราะพ้นแล้วใน
สมัยแน่นอน บุคคลที่สามนี้ไม่แน้อย่าประมาท

บุคคลที่ 4 อกุปฺปณฺโม คือ มีธรรมะอันไม่กำเริบ

[20] บุคคลผู้มีธรรมอันไม่
กำเริบ เป็นไฉน

บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ได้
สมบัติอันสหคตด้วยรูปฌาน หรือ
สหคตด้วยอรูปฌาน แต่บุคคลนั้น
เป็นผู้ได้ตามต้องการ เป็นผู้ได้โดยไม่
ยากเป็นผู้ได้โดยไม่ลำบากสามารถจะ
เข้าหรือออกสมบัติใดในที่ใด นาน
เท่าใดได้ตามปรารถนา ข้อนี้ไม่เป็น

ฐานะไม่เป็นโอกาสที่สมบัติเหล่านั้น
จะพึงกำเริบเพราะอาศัยความ
ประมาทของบุคคลนั้น บุคคลนี้เรียก
ว่า ผู้มีธรรมอันไม่กำเริบพระ
อริยบุคคลแม้ทั้งหมดชื่อว่าผู้มีธรรม
อันไม่กำเริบ ในวิโมกข์ส่วนที่เป็น
อริยะ

[๒๐] กตโม จ ปุคฺคโล อกุ
ปฺปณฺโม อิเธกฺโข ปุคฺคโล ลลาก็

โหติ รูปสหคตान วา อรูป
สหคตान วา समाปตฺติन โส จ โข
นิगามลาภี โหติ อภิจจลาภี อภสิ
รลาภี ยตฺถิจจก ยทิจจก ยาวติจจก
สมาปชชติปิ วุฏฺฐาติปิ อฏฺฐานเมต อ

นวกาโส ย ตสฺสปฺคฺคฺลสฺส ปมาท
มาคมฺม ตา समाปตฺติโย
กุปฺเปยฺย อย วุจฺจติปฺคฺคฺโล อกฺ
ปฺปรมฺโม ฯ สพเพปิ อริยปฺคฺคฺลา
อริเย วิโมกฺเช อกฺปฺปรมฺมา

พ่อครูว่า...ผู้ที่ป็นอาริยะในส่วนนี้ก็จะไม่กลับกำเริบ อาศัยความไม่
ประมาท ไม่ใช่แปลว่าอาศัยความประมาท ถ้าท่านเป็นบุคคล จะมีความ
ประมาทอยู่ กิเลสกำเริบได้

เพราะฉะนั้น ส่วนที่เป็นอาริยะแล้วได้แล้ว ได้แล้วไม่กำเริบ ส่วน ที่ท่าน
ยังไม่ได้มันยังกำเริบอยู่นะอย่าประมาทนะ ต้องทำต่อไปอีกนะ

บุคคลที่ 5 บุคคลผู้มีธรรมอันเลื่อม

[๒๑] บุคคลผู้มีธรรมอันเลื่อม
เป็นใจนบุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้
ได้สมาบัติอันสหคตด้วยรูปमान
หรือสหคตด้วย อรูปमान แต่
บุคคลนั้น มิใช่เป็นผู้ได้ตามต้องการ
มิใช่เป็นผู้ได้โดยไมยาก มิใช่เป็นผู้
ได้โดยไม่ลำบาก ไม่สามารถจะเข้า
หรือออกสมาบัติใด ในที่ใด นาน
เท่าใดตามปรารภนา ข้อนี้ก็ป็นฐานะ
อยู่แล ที่บุคคลนั้น จะพึงเลื่อมจาก
สมาบัติเหล่านั้นได้ เพราะอาศัยความ
ประมาท บุคคล นี้เรียกว่า ผู้มีธรรม
อันเลื่อม

๒๑] กตโม จ ปุคฺคโล
ปริหานธฺโม อิเธกฺโขจ ปุคฺคโลลาภี
โหติ รูปสหคตान วา อรูป
สหคตान วา समाปตฺติน โส จ โข
น นิगामลาภี โหติ น อภิจจลาภี
น อภสิรลาภี น ยตฺถิจจก ยทิจจก
ยาวติจจก สมาปชชติปิ วุฏฺฐาติปิ
าน โข ปเนต วิชฺชติ ย โส
ปุคฺคโล ปมาทมาคมฺม ตาหิ
สมาปตฺติหิ ปริหาเยยฺย อย วุจฺจติ
ปุคฺคโล ปริหานธฺโม ฯ

พ่อครูว่า...ถ้าท่านประมาท กิเลสที่มันยังไม่แน่นอนอาจกำเริบได้
ประเด้นจึงอยู่ที่อย่าประมาท ถ้าประมาทเมื่อใดแล้วอาศัยความประมาท
บุคคลนั้นมีธรรมะอันเลื่อม

บุคคลที่ 1 บุคคลผู้พ้นแล้วในสมัย อาสวะบางอย่างสิ้นแล้ว

บุคคลที่ 2 บุคคลผู้พ้นแล้วในสมัย อาสวะทุกอย่างสิ้นแล้ว

บุคคลที่ 3 บุคคลผู้มีธรรมอันกำเริบ เพราะมีความประมาท

บุคคลที่ 4 อกุปปัมโม คือ มีธรรมะอันไม่กำเริบ เพราะไม่มีความ
ประมาท

บุคคลที่ 5 บุคคลผู้มีธรรมอันเลื่อม เพราะมีความประมาท แต่เป็นผู้ที่
สูงกว่าผู้ที่มีธรรมะอันกำเริบ เป็นลำดับของความเจริญขึ้น ของแต่ละบุคคล
สมณะฟ้าไทว่า... ผู้ที่หลุดพ้นแล้วต้องทำงานมากขึ้นเพื่อให้ไม่เลื่อม

พ่อครูว่า...สรุปแล้วทุกเวลาของพระพุทธเจ้านี้ต้องควบคุมต้องสนใจ
ต้องเพิ่ม ให้มากขึ้นไปอย่าให้ถอยหลัง มันจะช้าและมันจะวนเวียนลับสน ต้อง
เป็นไปตามลำดับ

ถ้าเป็นไปตามลำดับจะเจริญได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันจะเยี่ยมยอดเลย

ส.ฟ้าไทว่า...สรุป วันนี้เราต้องป็นต้นตาลฟังแล้วนะ แต่อาตมาว่า เป็น
ธรรมะที่มีรายละเอียดกันพิศดารมาก กิเลสแล้วหมดไปแล้วก็ยังต้องไม่
ประมาท ที่สุดแล้วลดกิเลสได้หมดก็ยังประมาทไม่ได้เลย

พ่อครูว่า....มีอีก คือ ผู้ที่ลดกิเลสได้อย่างจริงจังแล้วกลับมามีกิเลส คือ
คนอื่นมองดูแล้วเหมือนมีกิเลส แต่ที่จริงกิเลสเข้าไม่ได้แล้วจริงๆ มาเปื้อนได้
แต่มันไม่มีอะไรจิตเราสะอาดหมด ปริสุทธา ปรีโยทาตา มุทุ กัมมัฏฐา
ปภัสรา จนเป็นผู้ยังจิตให้อยู่ในอำนาจได้ ก่อนที่คุณจะทำที่ว่าอนุโลมได้แล้ว
หากทำโดยประมาท ตาย

ส.ฟ้าไท สรุป จบ